

פז:

עין משפט
גד מצוה

קדו א מ"י פ"י מהל'
טומאת אוכלין ה"ג:
ב [מ"י פ"א מהל' פסולי
המקדשן הל' לד]:

הגהות הב"ח

(א) גמ' הורלה מדרבנן
ידלג כר' יוסף בן יעזר
איש צר'ד' כ"ל וכן לקמן:

מוסף רשמי

[illegible]

ד"ר שאינו נשפך במים אינו מבשר. הקשה ה"ר עקיב דאורליו"ש
א"כ דם היה ועוף דטעונים כיסוי לא יהיו מבשרים דמין
דטעונים כיסוי לא מבשר נשפך במים דאמרין כ' כיסוי הדם
ומילין פד: וכן אמריתו היה בכלל צהמה לסמינים אימא נמי צהמה

בכלל חיה למסור ומשני אמר קרא
על הארץ לשפכו נמים אלמלא דם
חיה לא חשיב נשפך נמים ולאו
ספירה היא דכל דם הנשפך נמים
ללארץ ואין צריך לקבלו בכלי כגון
דם חיה הוזה נמים לעינו הנשפך

וגם לענין מסוי היה ראוי להקישו
למים אי לאו דגלי קרח להדיא:
מדרבנן ודלא ברבי יוסי בן
יעזר. ה"מ לאוקמא

מדאורייתא וכמ"ד טומואת משקין
דאורייתא אלא ניתא לאוקמה
מדרבנן וסבר האי תנא מאי
נטמא הכשר כמו שאמר רב:
על הבשר. כפ' כיצד לולין ולקמן
ע"ה. אמרינן לר"א דאמר יש

דעם אע"פ שאין בשר הניץ מרלה על
האכילות למאי הלכתא לאקבועי
בצפגול ולחפוקי מידי מעילה ודלא
בכפ"ה דפי' דלא את' חללא כר' יהושע:
ה"ל ר"ת אם עון פגול הוא נושא

הרי כבר נאמר לא יחשב
ואם עון נותר הרי כבר נאמר לא
ירצה. להכי איחא במסקנא בזהיר
בפ"ב דנזכירי' דדריש תרייכו מחד
קרא אריבא דפרשת' זו וירשיה
דקרא דכתיב ביום השלישי מוקי
למחשב לאכול חוץ למזבז וקיסא
במחשב לאכול חוץ למקומו ובת"כ
אסאי חזק' דזו איחא הוי גירסא

ורש"י הגיה איפכא על פי מ"כ דפרש' קדושים דהתם ודאי דרש' מקרא ווטא וזותה גרמ' נשתת לפי מה שרש' הגמרא בזוהר תבחי' ללמוד חוק למקומו מקרא ווטא דקדושים וכלל הפי' ק"ק אחא גקט עון פיגול גרשט: **הא** אינו נושא אלא עון שוטאש שהותרה בטהרה. מיהם לר"ת ש'מל' שהותרה מכללם מיעוט לפי דליכא לאקראה דקרא אלא דכתיב דמפרש אי עון פיגול וכו' ואור"ת משום דקרא שמשמע דקרא מרש' אלא דבר שיש לו היתר בשום מקום דכתיב בספרא דלא לרזון להם ופיגול וטשר נמי הותרה מכללם בזמנא הכהנים וזמנאם נקטים דקמן פ"ב (זמנא מ: וספ) דלזין חייבים בעליהם משום פיגול ועוד דפיגול חוק למקומו הותר מכללו בזמנא וכן משמע בהקומץ דרב (זמנא מה) דפרך אימא עון שחלא שהותר ממכללו ביום הכפורים אמר קרא עש עון שהיה בו ודמיון והיינו משום דלארזון ויהי"ק עון שהוא לרזון ולרש' דהס פירש' עון ואימא עון יואל דהותר מכללו בזמנא ומשני דלזין להם לפני ה' עון דלפני השם הוא נושא ולא יואל וא"כ בפיגול דחוק למקומו נמי ימא הפי' ומאי קאמר אס עון פיגול וכו' וי"ל דיואל ודאי אינו לפני ה' אלא מחשב להוציא לפני השם קרינן ביה: רבשי

אם אינו ענין לחוד לזמנו מנהו ענין לחוד למקומו הרי כבר גאס

על מנת להוסיף ולכלול חוץ לזמנו היה כבר נאמר לא יחשב ואם האכלו
ואחמירין בזהים (פג). ובמרת הכנים' בתחשב לאלול שלח בזמנו ביום
הגרס' איפכא אם עון פיגול היה כבר נאמר לא יחשב ומקומיין ליה לא
יגדלו ויראו ומקומי' היה בזמנו ממש ולא יתכן חדה דלא כתב לא ירצה
לרעה אי לאשכורי קרבן היה כבר ועומד הוא משעה שנשבע עבדות
השלישי הכחזו מדבר וכי אפשר לומר כן מאחר שהוכשר חזר ויפסל
ועוד לא ירצה הקרבן משמע וזו היא ויאלתרין לתימר דלין לא מבפסל
קמא גרס' בזרות הכנים ועיקר הוא ויהי דקר' ליה לאשכורי פיגול ואל
היה בלזמנו היה י' קל להבין על כרחך שאין ק' עון הקדשים שיוכל
ההפסולין: **שהורה מללה בלזמנו**. דנחית מפי קרבן בלזמנו דכתיב
ויקבלתה אף ביחוד שלא הורה אללו לנחלתה בלא ק' ירצה הלא
א"כ נעמה לא שהכפרה חליה בו אלא לא מקבל טומאה: לא
הכפרה חליה בו. והוא היה דמאי לשני לא בטומאה בשם וזמנו
אלולאוקמיה דכרי הכל: **בשר קדש**. שר לשון קדש היה בשר (ומן
לדורוש שהיה בצנין בית שני עמו אם בקיאות בהלכות טומאה לפי
שהשרן שר כלומר עשאו עמלו ועל קדשו היה הוא דאי ממוס
אלא ממוס שרן שהשר עשאו נגע לא הלחם והלחם לא הגידו ו
הלחמו לא הוא כרעי' בקודש ללחם ללשון וידע שני ויון שלישי וש

אור לארבעה עשר פרק ראשון פסחים

דס התמליץ. אינו ראוי לזריקה דמידיא כי הדם הוא (הנפש) גופא
 יכפר דס שהנפש יוצאה בו מכפר ושליין הנפש יוצאה בו אינו
 מכפר. אלאה נשך כמים ואינו מכשיר כדרכי יוסי ב"ר חנינא: דאפי'
 בחולין לא מכשיר. כדמפרש טעמא: קיבלה מיניה ר' שמואל.

אינו מבשיר מתקין
מי הרי דם התמצית
שיר אמר ליה ר' זירא
אפי' בחולין גמי לא

רַב שְׁמוּאֵל בַּר אֲמִי
לְבַלְתִּי אֲכֹל הָדָם כִּי
הַנֶּפֶשׁ יֹצֵאתָ בּוֹ קְרוֹי
הָ בּוֹ אֵינּוּ קְרוֹי דָם תֵּא

וְעַל הַחֵלֶב שֶׁנִּשְׁמָא בֵּין
בְּאֹנָס בֵּין בְּרָצוֹן בֵּין

בן ודלא ¹² (כיוסף) בן
² ונשא אהרן את עון
 ן הוא נושא אם עון
³ לא ירצה אם עון

וַיֹּאמְרוּ לֹא (יִקְדָּשׁ)
וַיֹּאמֶר

אזעטערך דאמער כעדיג זױנן (למקמ עה) אס אין בער אין דס וקאמער
הבא ה"מ כשלא בער חוץ למחיצתו שאין אין מרחק על היותו או
שאבד הבשר אכל עומא בשר קודם זריקתו דס הכין כשגאג
השיר דס לזריקתו: **בין כסוג בין כמזיד**. והאי דתי עילי כסוג
הורה כמזיד לא הורה כמזיד (זלן) פליגי כז למורא חד אמר
טומאתו בין כסוג בין כמזיד אכל זריקתו כסוג אין כמזיד לא וחד
אמר אפסא: **בין כמזיד**. בקרבן יחיד. מיד וזלן אחד הורא אכל גבי
סוג שייך מיד וחד אונס שייך זלן וסוג ואונס תרי מילי יניהו.
וקמיה מיהת על הלא אלמא דס קדשים מקבל עומא וש"מ טומאת
משקין דאורייתא ולא רצו דענן לטער משקין דם מטבחיא וקשים
לרבי: **מדרבנן**. וקסבר האי מנא דלמשקין דם מטבחיא נמי גזר
ודלא כיוסא: **ונשא אהרן**. בצץ כמזי: **אם עון הקדשים**. פסול
הקרבן וכישר וזלן והוא מכפר: **אם עון הקדשים**. פסול
הקדשים כמזי ואלא עון הכהנים: **איום עון הוא נושא**. אחיה פסול
הוא מכשיר אס עון פיגור הרי כבר נאמר לא יראה גרסי' בתי"כ) ואס
עון נותר הרי כבר נאמר לא יחשב ודכי פ"י אס עון פיגור והוא מחשבת
חוץ למחיצתו שגורא חטא דכחשי כקדושים תתיו אוכל האכל אכל
ביום השלישי ענה אלא לא יראה ודחשי (ו) ומוחשינו לא בנמיח ב"ש (מכ)

יִרְאֶה בְּהוֹדוּתָם מִיָּהּ דְּלִפְרֵשִׁין וְאִם שׁוֹן יִמְכַּר מִשְׁכָּנָם וְיִמְכַּר שְׁפָטָיו

אכל מנשר וזה שלמי ביום השלישי וכו' בפרשת זו את אהרן (ויקרא 9) שלמי הכבוד מדבר וכתיב לא יחשל לו אלאה לית ליה תקנהא. ורובא גול חוץ לזמנו שכן לשון בכל הגמרא אשון עון נותר הרי כבר נאמר בפרשת חוקי לזמנא חוץ לתקנתא וחוץ לזמנו ועוד אי נותר מנשר למאני וכו' וכו' בהכרח דמאדריגין מותרות הכהנים; אי חיו אלא בנאכל מנשר ביום לא יראה לא יתכפר האוכל נותר קאמר וכי ים כפרה למידי כריסות נותר המהידי כרת והא עון הקדשים חביב ולא עון האוכלים. ואלישנא עול משום דתורת הכהנים מדרש הוא ונקט לישנא דקרא: (ויקרא 6) כמו דן לרעות עליו אלה עון טומאה ומאני שון טומאה מפסול יואל ויאל ויעודלו ואפי' בשבת ואפי' בטומאה (ויקרא 10) וכיון דהיקלתה אלה לכן עליה: מאני. עון טומאה לאו טומאה דם לחין מנריך רזי ואלא טומאה קמלין. שהקומן מתייר את המנחה דם המהיר את הזבח ואלא יתאם דר' יהושע צבי רץ דלמך אם לחין בשר אין דם אלא נוחה ליה (ויקרא 6 ד) טומאה. והיה חגי הנביא בודק את הכהנים בשנת שמים נגשתה מהן גבולה שנה נתעסקו בה בקדשים: ונגט כנסו. באותו יום: שהא רשון כוליה שנה נמי ראשון הו' יואל איריא דקיעט כנף רביעי. מיד מנשרו מנו ועוד עדשים (בפרשת ה) יין ושמן של נפשים:

מסורת הש"ס

(א) יומא ז. יבמות ז.
 גיטין נד. זכאים מה. מנחות
 כה. (ב) יומא זכאים
 שם: לקמן פ. (ג) יומא זכאים
 (ד) (א) גיטין נד. זכאים
 (ה) יומא ז. זכאים כה. ז.
 מנחות כה. ז. (ו) יומא ז.
 (ז) יומא זכאים (ח) יומא ז.
 (ט) יומא זכאים (י) יומא ז.
 סוף פרשה כ ע"ש (יא) יומא
 פרשה ח. ז. (יב) יומא זכאים
 (יג) יומא זכאים כה. ז.
 (יד) יומא זכאים כה. ז.
 (טו) יומא זכאים כה. ז.
 (טז) יומא זכאים כה. ז.
 (יז) יומא זכאים כה. ז.
 (יח) יומא זכאים כה. ז.
 (יט) יומא זכאים כה. ז.
 (כ) יומא זכאים כה. ז.

תורה אור השלם

1. ר' חזק לבלול אבל
 ידוע כי דורח וזו העקש
 וזהו חזק וזהו העקש
 העקש: דברים כי
 2. וזהו עז מנח עז
 וקש אורח אז עז
 הקשים אשר קדשו
 3. בזה ישראל אל קדשו
 קדשוהו עז מנח
 4. תפוז לרצון להם למי
 שמוח להם
 5. ואם האכל אכל
 6. ביום שבתה עז הוא
 לא ירצה: וזהו
 7. ואם האכל אכל
 8. מזה וזה עקש וזה
 העקשיל אשר ירצה
 9. עקשיל אחא לא עקש
 לו פגול ידוע עקש
 האכלת אכלת
 10. עקש: יקרא ז'
 11. עז יקח אשר עז
 12. כמנח אל הרוחא ואל
 קדור ואל חין ואל שן
 13. עז לא מנחיל הקש
 ועז הכהנים יאמרו
 14. עז ימי כי

רבינו חננאל

[illegible]

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones